

Leni Saris

WEES MIJN GAST, SPEELMAN

Leni Saris

WEES MIJN GAST, SPEELMAN

UITGEVERIJ WESTFRIESLAND

Eerste druk in deze uitvoering 2006

Oorspronkelijke uitgave *Licia zet door*, 1938 ©

Oorspronkelijke uitgave *Mijn naam is Myrthe*, 1967 ©

Oorspronkelijke uitgave *Letters in de lucht*, 1992, 1999 ©

Oorspronkelijke uitgave *Wees mijn gast, speelman*, 1991 ©

NUR 344

ISBN 90.205.2791.6

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder <.voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Xenia Cornet was niet altijd gelukkig geweest met haar ongewone naam. Vooral omdat ze er op school vaak mee werd geplaagd en haar naam op de meest wonderlijke en weinig elegante wijzen werd verhaspeld, zoals met veel namen het geval is. Het kost de meeste ouders fantasie om hun spruit met een naam te bedenken die zowel mooi klinkt als niet te verminken valt; het laatste lukt zelden.

Blonde, blauwogige Xenia echter, die er niet bepaald uitzag als een kordate vechtster, was het sprekend voorbeeld van de niet erg originele uitspraak dat het uiterlijk vaak bedriegt. Xenia was opgegroeid met twee oudere broers en met ouders die op zorgvuldig geplande uren tijd voor de kinderen konden vrijmaken, maar beslist niet heel de lieve lange dag. Xenia was een uiterst zelfstandige jongere uitgave van haar nog altijd bijzonder charmante moeder. Ze was best in staat haar eigen boontjes te doppen. Bovendien was ze als dochter van een familie die een hotelketen bezat, gewend om hard te werken. Het was beslist niet het luxueuze bestaan waarvan het glorieuze image Xenia vooral in haar Zwitserse tienerjaren had achtervolgd. Daardoor was er een moeilijk jaar geweest, waarin ze heel haar familie het liefst niet had willen zien en nog net door de broers van het station werd geplukt, waar ze juist in de trein richting Nederland had willen stappen. Met veel moeite, liefde en begrip, vooral van haar moeder, was Xenia teruggepraat naar school om het laatste jaar af te maken.

„Jawel, ik zie het in. Het zou natuurlijk stom zijn nou weg te lopen.” Xenia gooide met een wanhoopsgebaar haar armen in de lucht. „Maar ik baal goed van die school, van mijn luxueuze etiketje en de jaloezie. Ik word langzamerhand razend. Hoe flauw je dat ook mag vinden, maar om moedwillig de hele dag niets anders te horen dan sissen... ja, met al die sissende essen, hoor. Alleen omdat ik ooit heb gezegd dat de naam als Ksenia behoort te worden uitgesproken. Hadden papa en jij nou echt niets gemakkelijkers kunnen verzinnen?”

„Je hangt al je ongenoegen aan je naam op,” zei moeder Myrthe geduldig. „Je naam past zo goed in onze familie... weet je waarom?”

„Nee, weet ik niet. Waarom?” vroeg Xenia met een sombere blik naar haar moeder. „Wat heb je daar voor een oud vod van een boek, nota bene zonder kافت en zo geel als saffraan.”

„Weet ik niet meer... gewoon gevonden, is ergens in het hotel blijven slingeren. Maar die oude boekjes zijn heerlijk uitgebreid, achter iedere naam en diverse afleidingen van zo'n naam staat een uitleg. Waar vind je dat nog? Luister, brompot. Xenia betekent: De gasten, de vreemden beschermend; de gastvrije. Ik heb dat boekje al jaren, al van vlak voor jij werd geboren. Ik vond Xenia toen zo goed bij ons passen. Wij...”

Ze zweeg verbluft, want Xenia gierde het plotseling uit. „Vanwege de duizenden gasten in al die hotels van jullie! De gastvrije... in de ijdele hoop dat ik me in de toekomst wel beschermend op al die gasten zou willen werpen. Nou, jullie worden bedankt! Maar goed, het is in elk geval leuk te weten hoe ik aan mijn naam ben gekomen, dat troost me echt.”

Xenia had het weliswaar spottend bedoeld, maar sindsdien had ze vrede gesloten met haar naam. Ze maakte haar school af en wilde op verzoek van haar vader zelfs wel een jaartje helpen in het hotel Cornet.

„Gewoon een kantoorbaan, om wat ervaring op te doen,” waarschuwde ze. „Ik wil niet zoals mijn broers langs al jullie hotels gestuurd worden. Ik dank je feestelijk heel mijn leven achter al die hotels aan te hollen en geen privé-leven te hebben. Daar houd ik niet van. Ik wil je alleen helpen, pa, omdat je medewerkster naar Canada is vertrokken – hoewel ik voorlopig niet weet hoe ik zo'n honderd-procent-kraft zou moeten vervangen. Dat zal voor iedereen wel huilen worden.”

Jason Bélard woonde dat gesprek bij. Hij was de vriend uit Xenia's kinderjaren, van wie iedereen dacht dat hij ooit wel eens met haar zou trouwen. De families Cornet en Bélard waren al met elkaar bevriend voordat de kinderen geboren waren. Ze hoorden bij elkaar, vonden ze allemaal. Het verdriet was destijds groot geweest toen de Cornets naar Locarno waren verhuisd. Xenia en Jason hadden jarenlang gecorrespondeerd en sinds een jaar was Jason een gewaardeerde kraft in de hotelketen Cornet. Hij was meester in de rechten, maar

kon in Nederland geen geschikte baan vinden. Hij had zelfs een baantje als portier gehad, maar in Locarno kon hij als rechtskundig adviseur en directiesecretaris van de grote Stefan Cornet aan de slag. Bovendien was hij ook weer bij Xenia, zijn grote jeugdliefde. Veel vooruitgang zat er, tot verwondering van Xenia's familie, niet in de romance. Xenia en Jason hadden nauwelijks tijd voor elkaar. Cornet was veel op reis en Jason ging haast altijd met hem mee.

Hij deed zijn werk zo goed, dat hij algauw onmisbaar was voor De Grote Baas, zoals vooral Xenia haar vader liefdevol maar spottend noemde. Stefan Cornet mocht dan koel en zakelijk overkomen, in de handen van vrouw en dochter was hij zo kneedbaar als was volgens zijn zoons Arno en Richard, die zich hier overigens bijna nooit aan ergerden.

„Zusjelief wil heus wel hard werken in het familiebedrijf,” had Arno, de oudste, grinnikend gezegd. „En nou moet je eens kijken wat een lief en bescheiden hokje dat kantoortje van haar is.” Er volgde een instemmend gelach van zijn jongere broer.

„De broertjes zijn weer bezig.” Xenia trok Jason aan zijn mouw, ze hielden een bescheiden bijeenkomst in Xenia's kantoor, waar ze heel erg trots op was. „Jason, wat een geluk dat jij het met me eens bent.”

„Hij durft niet anders,” merkte Richard op. „Hij zit ook al onder de plak... zoals wij allemaal.”

„Gun haar dat succes, en je weet best dat ze gelijk heeft,” zei Arno tegen zijn broer en vader, die juist wegliep.

„Ja ja, het is een ware glazen tempel.” Stefan Cornet grinnikte en keek goedkeurend naar zijn enige dochter, die niet over te halen viel om ergens aan mee te werken waar ze niet volledig achter stond.

Achter de receptie bevond zich namelijk een grote ruimte waarvan, volgens Stefan Cornet, een prachtig kantoor voor zijn dochter gemaakt kon worden. Ze kon het allemaal krijgen zoals ze het wilde hebben en dan kon eindelijk die ruimte, waar nooit een goede bestemming voor was gevonden en die als opslagruimte diende voor alles wat iedereen snel kwijt wilde, worden gebruikt.

„Papa, ik weet dat je dolgraag van je superhok af wilt, maar wil je een gevangene van me maken? Denk je nou heus dat ik een kamer wil zonder een behoorlijk raam, waar heel de dag licht moet bran-

den? Luxe of niet... ik peins er niet over! Hoe kom je op het ongelukkige idee? Lekker rustig? Nou, niet voor mij. Ik wil zon, licht, ruimte en mensen zien. Verzin echt maar iets anders. Heb je dit met mama besproken?"

Nee, mama wist nergens van. Ze vond het net zo'n onzinnig plan als Xenia en het draaide zowaar bijna op ruzie uit, omdat Stefan Cornet ook nog de euvele moed bezat voor te stellen dat Xenia dan maar haar eigen royale kamer of een van de andere kamers in het woongedeelte als kantoor moest gaan inrichten. Het privé-gedeelte van het enorme gebouw was de familie heilig en Myrthe kreeg visioenen allerlei vreemde mensen in haar eigen huis tegen te komen.

Tot hemelijke pret van de zoons en Jason schrok de grote baas zo van de gezamenlijke aanval van zijn dierbare vrouw en dochter, dat hij, die naar buiten toe heel streng en hard kon zijn, meteen terugkrabbelde. Xenia kreeg haar kantoor, aan de zijkant van de enorme hal.

De familie noemde het meteen een serre, omdat er beslist geen gebrek aan uitzicht naar alle kanten bestond. De enorme ramen gaven een schitterend uitzicht op de boulevard en de gezellige drukte maar Xenia was niet anders gewend, dus liet ze zich hierdoor niet afleiden. Aan de zijde van de hal bestond de wand ook voor het grootste deel uit glas. Niemand kon zonder Xenia's toestemming binnenlopen, de deur kon alleen van binnen uit geopend worden. Xenia vond dat nonsens, maar haar vader wilde dat uit het oogpunt van veiligheid en discretie.

„Als je in nood mocht verkeren, springen we dwars door de ruit heen,” beloofde Richard tot grote hilariteit van de familie.

„En als een vreemde mocht willen proberen jou te bereiken, dan horen we dat beslist wel en zien het ook. Ik vind trouwens dat vader je verlangen naar licht en lucht wel wat al te nadrukkelijk heeft gehonoreerd. Ik heb ook best een paar wensen... als ik een heel bescheiden autootje vraag, krijg ik misschien wel een Jaguar. En jij, Arno? Wees niet te bescheiden, je zusje vroeg een klein hokje met een flinke ruit en ze krijgt een glaspaleis.”

„Als ik dacht dat je het hatelijk bedoelde, kreeg je iets naar je hoofd,” zei Xenia. „Ik zal in ieder geval hard werken en mijn aqua-

rium waard proberen te worden, hè pa?"

Ze vergezelde het met een allerliefste glimlach naar haar vader. Ze hoorde Arno, voor hij de deur uitliep, iets mompelen dat leek op: De strooppot was vanmorgen zoek...

Jason deed een duit in het zakje door zorgelijk op te merken: „Je mag wel voorzichtig zijn met gooien, Xenia, met al dat glas om je heen ga je gauw door de ruiten van je aquarium.”

„Wel ja, waarom ook niet,” zei Xenia gelaten. Ze kon goed tegen plagen, ze zou geen leven hebben gehad als het anders was geweest. „Het is heerlijk lichtig en heel licht en dat akelige hok kunnen we voortaan zonder gewetensbezwaren weer als berghok gebruiken voor alles wat we kwijt willen. Of moet ik dit hok weer dicht laten metselen? Nee? Mag ik dan nou jullie allemaal verzoeken mijn terrein te verlaten? Ik heb al zoveel nieuwsgierigen semi-nonchalant voorbij zien trekken.”

Jason bleef nog even achter. Hij zei nadenkend: „Die halfgare Sven Holtrop staat natuurlijk om de haverklap voor je deur met allerlei domme smoesjes. Daar is die vent sterk in. Ja, jij lacht er maar om, ik vind het niet leuk.”

„Jij bent jaloers, jongetje.” Xenia knikte Jason geruststellend toe. „Hij is een gast, hoor.”

„Een dure,” interrumpeerde Jason chagrijnig. „Kan zich alles veroorloven en denkt dat hij het kan winnen door jou na te lopen met allerlei malle attenties. Ik vind 'm walgelijk met zijn mooie gezicht en o, zo mooie blonde haren. Die zijn beslist gepermanent... de kwal.”

„Waarom? Dat moet hij toch zelf weten. Kom, Jason, doe niet zo vervelend.” Xenia kon niet goed tegen het eeuwige jaloerse gedoe van Jason. Ze vond dat kinderachtig, vooral omdat Jason goed wist dat er geen reden voor zijn ijverzucht was. „Je weet dat ik Holtrop een ongevaarlijk figuur vind, hij is best aardig, en attent zijn is mooi meegenomen voor degene die de attenties ontvangt. Zo attent ben jij nou ook weer niet, jongetje. Tja, dat komt ervan als je elkaar een levenlang kent en elkaar op de kleuterschool al ontmoette en ruzie maakte.”

„Onzin, ik beschermde je. Met jou vocht ik nooit.” Het klonk zo verontwaardigd, dat Xenia in de lach schoot: „Och, jongen, doe toch

niet zo dwaas. Ik weet het heus wel, je was al vanaf de kleuterschool mijn lieve, trouwe maatje, hè? Zo beter? Erger je alsjeblijft niet verder aan Sven, ik mag 'm helemaal niet zo graag, dus als jij morgen met pa naar Parijs reist, hoef je echt niet te denken dat ik val voor zijn attenties.”

Jason aarzelde nog. Hij zag dat Xenia's vader, zijn baas, niet bepaald onwelwillend maar toch met nauwelijks verborgen ongeduld op hem stond te wachten. „Dat eeuwige tijdgebrek... ik zie je amper,” mompelde hij geïrriteerd. „Wanneer hebben we ooit tijd voor elkaar?”

„Zo is het nu eenmaal in dit vak,” zei Xenia. „Je bent altijd bezig en zeker als je, zoals mijn vader, een keten van bedrijven moet nalopen. Hij heeft de hulp van de jongens en jou hard nodig. Ik geloof dat mama het een geruststelling vindt dat papa steun heeft. Ze is namelijk dol op hem en doodsbang dat hij in een stresssituatie terecht zal komen. Het was ook voor jou zo'n fijne kans en ik vind het ellendig dat je het toch niet naar je zin hebt.”

„Dat heb ik niet gezegd en ik bedoel dat niet zo. Ik heb het, wat het werk en de sfeer betreft, naar mijn zin, maar ik geloof dat er toch te weinig tijd voor ons samen overblijft. Zo had ik het niet verwacht. Of valt het jou niet tegen?”

„Ik wist ook al voor ik hier werkte, hoe het in dit hotelbedrijf toegaat. Vroeger, toen je nog in Nederland woonde, konden we helemaal niet bij elkaar zijn. Dan is het nu toch alleen maar winst? Bovendien ben je als pa's rechterhand werkelijk uniek!”

Ze glimlachte verontschuldigend, omdat ze zelf wel hoorde hoe verstandig maar ook hoe verschrikkelijk nuchter ze klonk. Jason stond haar met troebele ogen aan te kijken. Hij kreeg de indruk dat ze, in plaats van naar elkaar toe te groeien, steeds meer van elkaar verwijderd raakten. „Je vindt me dus een zeurpiet? Hm, misschien ben ik dat ook we.”

Hij keerde zich om en liep weg. Het was hem duidelijk dat hij meer om Xenia gaf, dan zij om hem. Maar als hij daarover wilde praten, ontkende ze heftig.

„Jason!” Het klonk gebiedend en hij bleef bij de deur staan, de hand op de luxueuze deurknop. „Dat bedoelde ik helemaal niet te zeggen.

De weinige tijd die we echter met elkaar doorbrengen, is doorlopend gevuld met problemen omdat je telkens denkt dat ik niet van je houd. Dat doe ik wel, ik ken je heel mijn leven en zo lang houd ik al van je. Ik ben er als je thuiskomt van een reis en dan ben ik blij... of niet soms?"

„Ja, blij... maar wel op een zeer bezadigde manier.” Jason herinnerde zich maar al te goed de spontane Xenia van vroeger. Zo was ze niet meer. Het had geen zin daar weer over te beginnen.

Ze begreep hem niet of ze wilde hem niet begrijpen. „Misschien was het beter geweest als we elkaar niet ons hele leven hadden gekend. Ik ben een gewoonte voor je geworden.”

Hij keek niet meer om en verliet de glazen serre. Xenia deed geen moeite hem terug te roepen.

„Sorry Jason,” zei Stefan Cornet, „maar we moeten gaan, anders missen we het vliegtuig.” Myrthe liep met het tweetal mee naar de auto. Het was een gewoonte geworden haar man uit te zwaaien, iets waar ze beiden aan gehecht waren. Ze glimlachte bemoedigend naar Jason, die somber keek. Myrthe ergerde zich aan haar dochter, die het blijkbaar niet nodig vond haar vader en vriend uit te wuiven en haar computer belangrijker vond.

Na het afscheid liep Myrthe naar de serre en drukte op de bel. Xenia liet haar binnen. „Hallo, mam. Halen ze het vliegtuig nog? Wat kijk je donker, vind je het nog altijd vervelend als papa weggaat? Dat je daar nooit aan went!”

„Nee kind, nooit. En gezien alle ellendige toestanden in de wereld, ga ik het steeds minder leuk vinden,” antwoordde Myrthe Cornet. „Jij gaf overigens niet van veel belangstelling blijk.”

„Eh, nee,” gaf Xenia toe en haar blik dwaalde naar haar computer. „Ik wil daar niet elke keer een show van maken. Ik bedoel niet, mam, dat jij er een show van maakt, maar met mij erbij lijkt het me wat overdreven. Ik voel er niets voor Jason uit te wuiven als hij voor drie dagen weggaat.”

„Dat klinkt niet enthousiast. Je kunt trouwens toch al zo kort en afwezig tegen Jason doen. Ik vraag me af of je wel om die jongen geeft.” Myrthe liep naar de deur toen Xenia bleef zwijgen. „Je hoeft me geen bekentenissen te doen, maar ik mag Jason graag. Doe hem

geen verdriet.”

„Mam,” riep Xenia, „wacht nou even. Luister, ik hou echt van Jason. Maar als ik antwoord moet geven op de vraag in je ogen: Nee mamaatje, een echte romantische liefde is het niet. Maar dat hoeft toch ook niet? Ik kan best gelukkig met hem worden, misschien eh... houdt het wel langer stand dan zo'n hartstochtelijke romance waarvan iedereen de tranen in zijn ogen krijgt.”

Myrthe wist dat deze opmerking doelde op Myrthes oudere zuster Ellen, wier romantische liefde uitgedraaid was op een huis vol ruzie. Ellen hing nu zeker een keer per week aan de telefoon om bij haar zusje uit te huilen. Xenia snapte niet dat haar moeder dat volhield. „Het is beslist omdat jij en papa wel zo gelukkig zijn en dat je medelijden met haar hebt. Maar het is je eigen kostbare tijd, laat mij maar wat minder romantisch zijn, daar kom ik vast verder mee.”

Myrthe was het niet met haar eens. Ze zag dat Jason dol op haar was maar dat Xenia hem meer behandelde als een van haar broers. Ze kende hem tenslotte al heel lang, maar juist in haar tienerjaren op school waren ze gescheiden. Ze schreven elkaar trouw, maar hoewel Xenia altijd koketteerde met haar Nederlandse vriendje, was ze jong en ging ze uit met Zwitserse vrienden en vriendinnen.

Misschien, peinsde Myrthe, waren de Cornets en de Bélards wel te enthousiast geweest om Xenia en Jason te koppelen. Omdat die twee altijd zo goed met elkaar omgingen. Maar Jasons zusje was vorig jaar langs geweest en vond Xenia al zo veranderd. En Xenia zag in Jason misschien nog een vriendje, maar niet meer de man van haar dromen.

Myrthe tikte Xenia bemoedigend op de schouders. „Luister meisje, ik kan je uit eigen ervaring zeggen dat liefde alles overwint. Liefde is de basis van het huwelijk van je vader en mij. Je moet intens houden van je man, dan wordt het goed. Als dat bij jou niet zo is, dan moet je je twee keer bedenken, hoe graag iedereen ook ziet dat jij en Jason een gelukkig paar zouden worden.”

Myrthe kon zich voorstellen dat Xenia aantrekkelijk was voor mannen. Ze luisterde met een zonnige lach, was vriendelijk maar ook diplomatiek, want het lukte nooit iemand verder te komen dan een vriendelijk praatje.

Xenia vond de bewondering leuk, maar ze daagde niemand uit.

Bovendien wist ze alle grote en kleine problemen in het hotel met lastige, nerveuze of wanhopige mensen op een prettige manier te regelen. Dat was een aangeboren gave: Mensen snel op hun gemak stellen en helpen.

„Spreek met onze Xenia en het komt in orde,” plaagden haar broers.

„Daarvoor is mijn naam ook Xenia: *De gasten, de vreemden, beschermen in een gastvrij huis*. Sinds mama me destijds heeft uitgelegd wat mijn naam betekent, ben ik daar heel trots op. Hoe What is in a name dan ook bedoeld mag zijn... voor mij zegt het heel veel.”

Ze had superieur geglimlacht om de stupide verwondering op de gezichten. Voor ze de deur achter zich dichttrok, keek ze nog even om en zei zalvend: „Schei eindelijk eens uit met pesten en kijk niet zo dom... kleintjes!”

Dat haar vader en Jason weer eens haastig op reis moesten maakte op Xenia totaal geen indruk, wat haar vader betrof wist ze niet beter en Jason miste ze niet. Ze had het te druk, zoals ze verdedigend zei toen broer Arno een kwade bui had en tijdens een woordenwisseling met zijn zus snauwde: „Ik mag dan volgens jou oneerlijk zijn en aandacht aan twee meisjes tegelijk schenken, het gaat je niet aan. Jij zit ook maar in dat aquarium als een vis... arme Jason!”

Xenia was toen furieus geweest en had drie dagen niet tegen Arno gesproken. Jason wist trouwens niet hoe hij het had, toen Xenia serieus informeerde of hij ook vond dat ze op een vis leek.

„Vanwege al dat glas,” had ze verduidelijkt en daarmee aangegeven dat ze de ware betekenis van Arno's woorden niet wilde begrijpen. Als Jason het wel had begrepen, dan zweeg hij er toch wijselijk over. Hij was niet uit op conflicten met Xenia en hoopte altijd dat het allemaal wel in orde zou komen.

Na het vertrek van haar vader en Jason had Xenia een drukke middag met veel telefoontjes uit binnen- en buitenland. Ook van haar tante Annet, de vrolijke en gezellige zuster waar haar moeder veel van hield.

„Is je moeder in de buurt?” riep ze. „Nee? Ach, dat is ze eigenlijk nooit. Ik bel vanavond wel, gewoon even bijpraten. Heb je soms al

van je tante Ellen gehoord dat je grootouders van plan zijn bij jullie te komen logeren? Hou maar een mooi appartement vrij... leuk hè?"

„Oh, heerlijk!” Xenia dweept met haar grootouders. „Wat zal mama blij zijn. Waarom kom jij ook niet, tante Annet?”

„Ik en Ernst babysitten voor het kroost van dochter Lillibeth. Een druk stelletje, Cora is net zo'n schreeuwlelijk als haar moeder in haar prille jeugd was. Verder zijn er de hond, kat, konijn, vissen en twee hamsters, met de namen Hip en Hop. Heerlijk rustig allemaal... als je voelt wat ik bedoel. Misschien kan Ellen?”

„Alsjeblieft niet,” viel Xenia haar haastig in de rede. „Het klinkt niet aardig, dat weet ik, maar Ellen hangt om de andere dag klagend aan de telefoon. Soms wel een uur... mama is dan zo geduldig, ik snap het niet. Als tante Ellen hier zou komen, neemt ze mama plus oma en opa zo in beslag, dat verder niemand tijd voor elkaar kan vinden. Zo vaak zien we oma en opa niet.”

„Of Ellen wordt razend jaloers dat oma en opa naar dochter Myrthe gaan en niet naar dochter Ellen.” Annet zuchtte diep. „Ellen was nooit de gezelligste van de drie.”

Annet vroeg zich vaak af of Xenia zo'n tegenzin in haar tante Ellen toonde omdat ze haar gewoonweg niet mocht, of omdat ze had gehoord dat jaloerse Ellen ooit een grote, en bijna fatale verwijdering had veroorzaakt tussen Stefan Cornet en Myrthe. Het lag niet in het karakter van de vriendelijke, gulle Myrthe om haar kinderen van die oude geschiedenis deelgenoot te maken. Integendeel, ze probeerde geduldig de nerveuze en altijd ontevreden Ellen op te vangen, terwijl ze toch zo weinig vrije tijd had. „Hallo, tante Annet, ben je er nog? Als je klaar bent met babysitten, moet je dan soms bij Josta gaan oppassen?”

„Je loopt achter, schat. Josta's kinderen zijn de deur al uit. Dat komt ervan als je zo ver van je familie woont... dan weet je alles te laat. Nou, misschien zie je me binnenkort opduiken. Is het nog steeds aan tussen Jason en jou?”

„Ja, hoor, maar hij is er bijna nooit. Ik amuseer me wel, het is nou eenmaal niet anders. Tante Annet... er staat iemand aan de wand van m'n aquarium te kloppen. Ik zal mama doorgeven dat je haar gauw belt... enig om je weer eens gehoord te hebben. Daag!”

„Wat heerlijk enthousiast!” mompelde Annet, terwijl ze de klik van het verbroken gesprek al hoorde en blij was dat Xenia de meer spontane dan vriendelijke opmerking niet meer kon horen.

Xenia keek met een beroepsmatige glimlach naar de blonde Sven Holtrop. Hij verzon niet eens meer een smoes om binnen te kunnen vallen in haar kantoor.

„Ik heb het druk, meneer Holtrop,” zei ze. „Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

„De naam is Sven, schoonheid, dat weet je toch wel?” Hij ging tergend langzaam in de stoel tegenover haar bureau zitten en glimlachte. „Ik wil gewoon even met je praten... daar zit je hier toch voor?”

„Ik ben niet gewend gasten bij hun voornaam aan te spreken en ik zit hier om mensen te helpen als ze gerechtvaardigde klachten of moeilijkheden hebben, meneer Holtrop.” Ze glimlachte nu niet meer, langzamerhand begon de mooie Sven haar op de zenuwen te werken. Hij was het zelfbewuste type, dat zo van eigen macht en charme overtuigd is dat hij niet van ophouden weet. Omdat hij zich niet kan voorstellen dat er een vrouw bestaat die niet voor hem valt. Wat Xenia deed, betekende voor hem alleen maar aanstellerij om zich interessant en bijzonder te maken voor zijn ogen. Hij ging dus gewoon door met flirten, complimentjes maken, bloemen op haar bureau leggen en haar uitnodigen met hem uit te gaan.

„Wanneer gaat mooie Xenia nou eens een avondje met me uit? Ergens anders eten, gezellig samen en praten. Ik weet dat je daar best zin in hebt.”

„Ik ben verloofd. Jason zou het niet leuk vinden,” weerde Xenia af. Ze vond het jammer dat ze niet harder kon optreden, omdat ook Holtrop een belangrijke gast was, die blijkbaar van plan was om nog lang te blijven. Hij bleek tijd en geld in overvloed te hebben.

„Wat maakt dat nou uit?” Holtrop maakte een gebaar alsof hij Jason wegveegde. „Hij hoeft toch niet alles te weten. Denk je dat hij onderweg nooit eens een leuke ontmoeting heeft?”

Xenia schoot in de lach. „Nou, nee... daar zal hij weinig tijd voor hebben. Als hij dat al zou willen, met mijn vader op de achtergrond. Ik ga niet met u uit, meneer Holtrop, maar ik heb het wel heel druk.

Dus als u verder niets te melden hebt?” Ze keek nadrukkelijk op het grote horloge aan haar smalle pols en Sven stond langzaam op.

„Ik kom terug... iedere dag,” beloofde hij, bijna onheilspellend.

Xenia haalde de schouders op. Ze begon langzamerhand een afkeer te krijgen van mooie Sven. Ze had nog niet met Jason gesproken over het gedram van Holtrop en ze was ook niet van plan dat te doen, ze kon het heus zelf wel afhandelen. Bovendien kon Jason driftig worden en ze zag het niet zitten dat Jason het hotel in opspraak zou brengen door een van de gasten bij zijn kraag te pakken, als het daar althans bij zou blijven.

Xenia belde haar moeder in de bloembinderij. Myrthe verzorgde, zoals ze dat altijd had gedaan, de bloemenversiering voor heel het hotel, al had ze daar in de loop der tijd twee handige en talentvolle assistentes bij gekregen.

„Mam, misschien mag ik het niet verraden, maar ik ben zo enthousiast... ik had Annet aan de telefoon... nou ja, mijn tante... Annet... oma en opa komen binnenkort... als je maar weet dat ik ze dan ga afhalen.”

„O, wat heerlijk... weet Ellen het?”

De snelle vraag was tekenend. Myrthe wist hoe jaloers Ellen was, helaas had ze door die nooit aflatende jaloezie op alles en iedereen ook haar huwelijk grondig verknoeid.

„Nee, Annet zei dat ze het – nog – niet weet, maar ze komt overal achter. Wat een nonsens, alsof jij je vader en moeder niet zonder haar toestemming zou mogen ontvangen. Gelukkig dat oma en opa niet beïnvloedbaar zijn. Ik denk dat ze vanavond wel zullen bellen.”

Licia en Frank Rost van den Eylder waren allesbehalve een paar oudere mensen die slecht van hun plaats te krijgen zijn, ze hadden altijd van reizen gehouden. Kleindochter Xenia was door de zuster van haar moeder, Ellen, tot hun meest verwend en geliefde kleinkind gebombardeerd.

„En dat ben je ook,” had broer Richard kort en goed gezegd. „Het is helemaal niet dat oma en opa jou voortrekken, het is gewoonweg iets anders. Verder lijkt niemand van de kleinkinderen als twee druppels water op mama in haar prille jeugd.”

Xenia was blij. Ze hielp nog een gast aan inlichtingen, sloot het

kantoor af en ging op zoek naar haar moeder. Op de brede trap, door de familie de statietrap genoemd, kwam ze voor de zoveelste keer op deze dag Sven Holtrop tegen. Ze wilde met een korte groet langs hem gaan, maar hij hield haar tegen door in de weg te gaan staan: „Heb je je nog bedacht, Xenia Cornet? Wat moet ik doen om je over te halen?”

„Niets, want het lukt je toch niet,” bitste Xenia ongeduldig. „Laat me nou eindelijk eens met rust, hè?”

„Kijk, kijk, het meisje wordt kwaad!” lijsde Sven en lachte hinderlijk spottend. „Ik win het toch, geloof dat maar... schoonheid.”

Xenia, door het dolle, siste iets tussen haar tanden dat niet bepaald bevorderlijk voor 's mans gezondheid klonk en niet voor herhaling vatbaar was.

„Wat zie jij er opgewonden uit.” Myrthe legde een bos rozen neer. „Is er iets vervelends gebeurd? Vijf minuten geleden jubelde je nog aan de telefoon. Wat is er?”

„Ik heb die ellendige Holtrop uitgescholden... niet echt hoorbaar, maar je weet maar nooit. Als hij het heeft gehoord, kun je een klacht tegemoet zien, geloof dat maar. Die vent begint me zo te hinderen, gaat-ie dan nooit naar huis? Hij hangt hier nou al tijden rond. Negeren helpt niet. Wat moet ik doen, mama?”

„Hem nooit tegenkomen op een eenzaam plekje,” merkte Myrthe droogjes op.

In de bloemenkamer kwam nu ook Richard binnenlopen. Want hotel of niet, iedereen kwam binnenlopen met de vraag: „Waar is moeder?”

„Wie moet ze niet tegenkomen op een donker plekje?” vroeg hij meteen. Xenia vertelde kortaf over haar ontmoetingen met gast Holtrop.

„Hij is niet gevaarlijk, gewoon vervelend,” merkte ze op. „Gewoon zo'n rijke nietsnut.”

„Dat is niet helemaal waar, geloof ik,” peinsde Richard. „Hij reist nogal eens naar Basel voor zaken, dat vertelde hij aan de balie. Ach, dat gaat ons ook niet aan. Als hij maar betaalt en van mijn zusje afblijft. Ga hem zo veel mogelijk uit de weg. Wij houden een oogje in het zeil. En binnenkort is Jason weer terug, dat zal hem de moed wel ontnemen.”

„Ja,” beaamde Myrthe. „Waarschuw mij als hij echt op zijn nummer moet worden gezet. Ik stuur papa wel op hem af.”

„Ik kan het heus zelf wel aan,” zei Xenia kort. „Als ik niet de naam van het hotel hoog moest houden... dan had ik de heer Holtrop allang verzocht in de hoogste boom te gaan zitten en te blijven.”

Xenia slenterde weg, om duidelijk te maken dat ze het onderwerp als afgedaan beschouwde. Ze probeerde het blijde gevoel weer op te roepen van vanmiddag, toen ze gehoord had dat haar grootouders zouden komen logeren. Ze besloot een praatje te maken met de nieuwe assistente van Myrthe, Létice, die onopvallend bezig was met het opmaken van een boeket. Het was een symfonie in roze en lila. „Wat mooi, Létice. Dat zachtroze gipskruid doet het goed, zo sprookjesachtig. Is het geleverd?”

„Nee, gekweekt.” Létice keek even op van haar werk. Ze gaf Xenia alleen beleefd antwoord, maar zei geen woord meer dan nodig was. Xenia, die met iedereen makkelijk kon opschieten, snapte niet waarom het meisje zo koel deed. Ze probeerde wel vaker een gesprek aan te knopen met Létice. Ze vond het een leuk meisje om te zien, rustig en vriendelijk. Ze was een ideale hulp voor Myrthe, die ook zeer tevreden met haar was.

Xenia leunde tegen de snijtafel aan en zei spottend: „Je bent niet erg gezellig, hè Létice?”

„Moet dat dan? Ik ben hier om te werken.” Létice deed een stap terug om haar werk te bekijken. „Het is al druk genoeg sinds Renate weg is.”

Xenia ergerde zich nu aan het meisje en zei venijnig: „Vast. Maar die korte antwoorden van jou worden eentonig. Er bestaat een gulden middenweg tussen kortaf zijn en je tijd verpraten, hoor. Maar het is jouw keuze. Dag, Létice.” Xenia draaide zich om en liep weg, rakelings langs haar moeder en Richard, die haar hoofdschuddend nakeken.

„Is dat vanwege Jason, die Sven, of wat?” vroeg Richard.

„Nee, het botert niet tussen Létice en Xenia,” antwoordde Myrthe. Ze konden vrijuit praten, want ze spraken onderling altijd Nederlands. De bloemenkamer was overigens ook te groot om af te luisteren, er werden zelfs planten gekweekt.

„Vreemd. Hebben ze een spontane hekel aan elkaar of mag een van de partijen de ander niet?” informeerde Richard. „Létice lijkt me heel aardig en zacht.”

„Ze mag je zuster niet en dat is Xenia niet gewend. Nu ja, daar bemoei ik me niet mee. Ik kan goed met haar opschieten.”

Myrthe legde een boeket rozen apart en riep naar Létice dat ze naar boven ging en of Létice zich nog even over de roze rozen wilde ontfermen.

„Ja, dat doe ik meteen,” riep Létice terug. Haar stem klonk vriendelijk. „Ik maak het allemaal in orde.”

Toen Myrthe met haar zoon boven kwam, was Xenia haar ontstemming over Sven en Létice vergeten, omdat ze haar grootmoeder aan de lijn had en daar een enthousiast gesprek mee voerde. Ze zag niet eens dat haar moeder wanhopige pogingen deed om haar duidelijk te maken dat zij ook wel even met haar moeder en vader wilde spreken, tot het Richard te bar werd en hij keihard schreeuwde: „Xenia, je kwettert als een papegaai! Je moeder wil ook wel even praten met haar moeder... geef op, die telefoon.” Oma, aan de andere kant, hoorde allerlei onbestemde geluiden. Ze vroeg kalmjes: „Wat doen jullie? Vechten om de telefoon? Foei toch... ben jij dat, Richard?”

„Ja, dag omaatje, ik heb de foon uit Xenia’s hand gerukt... hier is mama. Tot ziens!”

„Dag mama, wat heerlijk dat papa en jij komen... let maar niet op het achtergrondgeruis. Xenia en Richard trachten elkaar fluisterend vanwege mijn gesprek met jou de waarheid, of wat zij daarvoor aanzien, te zeggen... gaat wel over. Vertel me eens gauw wanneer jullie komen? Overmorgen... met de trein... omdat papa dat zo gezellig vindt? Prima hoor, Xenia haalt jullie af... dat erebaantje heeft zij voor zich gereserveerd. Heel hartelijk welkom... kus voor jou en papa... daag!”

Verontwaardigd wendde Myrthe zich tot haar kinderen: „Wat zijn jullie toch voor...”

„Weten we,” zeiden de twee in koor. „Maar wees blij,” voegde Richard er zalvend aan toe, „dat er zo om oma en opa gevochten wordt... nietwaar? Ze worden gewoon met gejuich en fanfare bin-

nengehaald.”

„De liefste gasten van de wereld,” zei Xenia zacht. Sinds haar kinderjaren was het altijd een feest geweest als haar grootouders kwamen, en als ze weer weggingen overviel Xenia een enorm gevoel van heimwee en vergoot ze tranen, met het hopeloze gevoel dat nu heel de wereld leeg was geworden.

2

Arno en Richard Cornet hadden hun eigen appartementen in het hotel, maar kwamen meestal gemakshalve ontbijten bij hun ouders. De lunch kon niet altijd gezamenlijk worden gebruikt, net zomin als het diner, vanwege het veeleisende bedrijf.

Arno kwam als eerste binnen en zijn moeder stond al in de keuken. Met een brede grijns zei hij: „Ik hoorde Xenia in de badkamer het hoogste lied zingen, zo van *Ich bin ja heut' sa glücklich*.”

Daar Myrthes appartement groot was en de badkamer een gang verder lag, had ze het ochtendconcert van haar dochter niet gehoord.

„Nou, dan zingt je zuster een gloednieuwe schlager van meer dan een halve eeuw oud.” Myrthe vroeg zich verwonderd af hoe ze aan die jubeldeun kwam. Ze kon het direct vragen, want Xenia kwam stralend binnen. Ze zoemde nog steeds hetzelfde wijsje, dat ze dan waarschijnlijk de hele dag niet meer kwijt zou kunnen raken.

„Goeiemorgen kind, hoe kom je daar nu aan? Overigens is het fijn te merken dat je meent wat je zingt. Wil je een gebakken ei?” Myrthe wees naar het ingenieuze kleine elektrische apparaatje, waarop het ei kant en klaar lag te wachten. Xenia ontbeet altijd uitgebreid en wel zodanig, dat niemand snapte hoe ze er zo superslank bij bleef.

„Wat een vragen... hallo lui.” Xenia knikte tegen haar broers.

„Ja, dat ei wil ik wel. Heerlijk, zo'n knapperig broodje erbij. Mag ik koffie, mam? En wat jullie vragen betreft: Natuurlijk ben ik happy, geen aquarium vanmorgen. Ik ga oma en opa halen.”

„Mam vroeg hoe je aan die deun kwam,” informeerde Arno belangstellend. De dialogen tussen Xenia en Arno waren vaak een bron van plezier voor het gezin geweest. „Ik moet het weten, zusje,